người trong lúc này....

Xa xa, cách bờ biển khoảng trăm mét là một số tàu đánh cá đang bỏ neo, lắc lư theo cơn sóng và vô chủ. Tôi chợt nghĩ nếu chúng tôi lên được một trong những chiếc ấy thì chắc có cơ hội chạy ra tàu Hải Quân được, nhưng với một khoảng cách xa như thế thì người thường làm sao có thể bơi tới. Trong nỗi tuyệt vọng khôn cùng, chúng tôi lê lết đôi chân không còn sức lực sau gần một ngày không ăn uống, trước mặt là một xóm nhà chài lưới, bên cạnh có một chiếc xuồng nhỏ đang úp phơi trên cát. Tôi bỗng nghĩ ra cách, và như thế là cả bọn xúm lại lật xuống lên, kéo xuống biển chẳng cần biết chủ nhân là ai, một anh xạ thủ ôm súng theo canh chừng, vài ba người đứng gần thấy vậy cũng nhào vô giúp một tay. Hì hục một hồi, chiếc xuồng nhỏ cũng xuống được tới nước, chúng tôi leo lên chiếc xuồng mỏng manh rồi cố dùng đôi tay bơi ra hướng chiếc ghe đánh cá đang bỏ neo vì không có dụng cụ chèo chống... Xuồng nhỏ chở nhiều người nên di chuyển nặng nề, cứ vừa nhếch ra được vài thước thì một làn sóng lớn đẩy xuồng trở lại vào bờ. Bao nhiêu lần đều như thế, nước biển lại tràn vào xuồng xấp xỉ gần chìm, chúng tôi phải leo xuống tát nước ra rồi tiếp tục bơi. Một số người thấy khó ăn đã bỏ cuộc lên bờ. Tôi cố thuyết phục anh em ráng sức bơi nhân lúc yên sóng, chỉ cần thoát ra được khỏi đường ranh sóng đập vào bờ thì tới vùng nước sâu và không còn bị sóng giật trở lại nữa. Có lẽ nhờ một số người bỏ cuộc nên xuồng nhẹ hơn trước, chúng tôi chậm chạp thoát ra được làn sóng giật và bắt đầu hướng ra biển. Với tất cả sức lực còn lại sau gần một ngày mệt nhoài, chúng tôi đã đến được chiếc ghe đánh cá đang bỏ neo gần nhất. Kiểm điểm lại nhân số trên nghe, ngoài bọn tôi bốn người còn có thêm một phụ nữ và vài ba người nữa. Tôi đi một vòng ghe xem xét, ghe đánh cá trên biển nên trang bị khá đầy đủ, máy ghe 1 block của Ấn Độ mà tôi đã có dịp sử dụng lúc còn trẻ theo người thân lênh đênh trên sông rạch miền Nam, cũng không tệ, lại có cả tay quay máy trong khoang nên tự tin mình có thể thoát được. Các anh em nhìn nhau nghi ngờ vì không biết làm sao có thể điều khiển chiếc ghe chạy được. Tôi trấn an :

- Đừng lo, tôi biết lái. Trên ghe lại có sẵn hai thùng phi dầu đầy, nếu mình không thể lên tàu HQ thì chúng ta vẫn có thể chạy về tới Vũng Tàu dư sức. Chuyện bây giờ là làm sao cho máy nổ và một người phải ôm súng canh chừng các người lạ trên tàu.

Thế rồi tôi thử vào phòng máy và bắt đầu quay máy. Một lần, hai lần, ba lần... máy vẫn nằm yên không nổ. Tôi kiệt sức, một người khác vào quay tiếp... Lần lượt xoay hết bao nhiêu vòng, ai nấy đều mệt nhoài mà máy vẫn không nổ. Cả bọn bắt đầu sốt ruột. Bỗng nhiên từ phía bờ, dáng một người đang bơi về phía chúng tôi. Quả thật là dân biển, anh ta bơi tới ghe và leo lên một cách dễ dàng:

- Các anh để em quay cho, đây là ghe của em.

Tôi hơi ngượng:

- Xin lỗi, chúng tôi chỉ muốn ra tàu HQ ngoài kia. Nhờ anh giúp chúng tôi, sau đó anh có thể lái ghe trở vào.

- Dạ được...

Anh lòn tay vào bên dưới động cơ mở khóa gì đó, sau đó nhẹ quay vài vòng, động cơ giật giật vài cái rồi phát nổ. Thì ra máy còn có một khóa điện phụ được chủ ghe dấu kín bên dưới máy. Cả bọn reo lên mừng rỡ như vừa chết đi sống lại. Tôi vội chạy ra phía sau chụp tay lái và cho ghe hướng ra khơi. Một người kéo neo lên, anh chủ ghe thì ngồi trong phòng máy canh tới canh lui. Tôi nghĩ có lẽ từ trong bờ nhìn ra thấy bọn tôi leo lên ghe, anh vội vã bơi ra để giữ ghe, khi thấy những khuôn mặt „cô hồn“ chúng tôi thì cũng hơi ngại. Cả bọn vui mừng chưa được bao lâu, chiếc ghe vừa lấy được hướng ra khơi thì bỗng dưng phía trước ghe chúng tôi có tiếng nổ bụp bụp cùng với các cột nước văng tung tóe xung quanh. Có tiếng la lên:

- M79, mình bị bắn...

Ai nấy đều hoảng. Thì ra các bạn ta từ trên bờ thấy ghe chạy được nên muốn buộc chúng tôi quay đầu lại bốc họ. Nếu quay lại thì chỉ có con đường chết vì ghe sẽ bị tràn ngập. Tôi đánh liều tiếp tục, vừa lái ghe vừa mọp xuống như để „né“ lằn đạn trong khi mọi người đã nằm sát xuống lòng ghe. Thêm một loạt tiếng nổ chận đầu ghe, cũng may, đầu đạn nổ dưới nước nên chúng tôi không bị miểng phang trúng, tôi vội bẻ tay lái đưa ghe chạy theo đường chữ „Z“ để „tránh né“ và nhắm hướng các chiếc tàu HQ đang đậu ngoài khơi trực chỉ. Bây giờ nghĩ lại, có lẽ các bạn ta trên bờ chỉ muốn dọa chúng tôi nên bắn chận đầu ghe thôi, chứ nếu muốn bắn chết thì làm sao chúng tôi thoát được. Chốc sau thì thoát ra khỏi tầm bắn, hú hồn hú vía cả bọn... mọi người thở phào và mặc dù mệt mỏi, vẫn nghe tiếng reo hò vui vẻ xôn xao om trời...

Trước mặt chúng tôi có it nhất là 3 chiếc tàu lớn của Hải Quân Việt Nam đang đậu, tôi chưa biết chạy đến chiếc nào thì chợt thấy trên boong một chiếc tàu có một phi cơ trực thăng đang đậu. Tôi quyết định lái về chiếc đó, ít nhất cũng có người của phe ta.

Chúng tôi tiến gần đến đến tàu và quăng tất cả vũ khí xuống biển trước khi cập vào tàu lớn. Ban đầu họ